

Anul 66

Seria II

Nr. 843

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Joi

20 februarie 1964

8 pagini

15 bani

Aplauze frenetice, ale unui public entuziast, i-au răsplătit pe „ambasadorii” cîntecului și jocului românesc — care au cucerit la Cairo premiul I și Diploma de onoare a primului festival folcloric din Republica Arabă Unită — cu prilejul spectacolului de gală oferit zilele trecute de grupul nostru folcloric, la întoarcerea sa în țară.

Artiștii noștri amatori au făcut cunoscute, departe de hotarele patriei, frumusețea doinei, hoarei și sirbei oltenești, hăulitura argeșană, cîntecul lung maramureșan, fermecătoarea Ciocîrlie, au demonstrat virtuozitatea și trepidăția Călușului, eleganța dansului oltenesc și ritmica neastîmpărată a jocului popular din Făgăraș, Banat și de pe Someș. Revelația frumosului, im-

BOGĂȚIA FOLCLORULUI

pins pînă la sublim, te cucerește fără rezerve și îți fură în colțul ochiului o lacrimă de bucurie, de mîndrie. Privindu-i pe țărani colectivisti din comuna Frumoasa — sat parcă predestinat prin nume să slujească în cel mai înalt grad arta populară — cu cită dăruire au interpretat Călușul sau ascultînd-o pe gingașa țărăncuță Maria Rusu în cîntecele ei maramureșene, deslușești talentul înzestratului nostru popor care își exprimă astăzi fericirea de a trăi liber.

Artistul nostru amator are un farmec personal greu de atins de interpretul profesionist. Stîngăcia apariției pe scenă și emoția ce i-o produce contactul cu publicul, dispar de îndată ce a răsunat primul acord muzical. Trupul vibrează cu sufletul, omul cîntă cu inima, iar rampa... dispăre. O fuziune intimă se stabilește între interpret și public, înțelegîndu-se amîndoi printr-un limbaj unic. Așa s-au petrecut lucrurile cu Maria Rusu, Vasile Stoica, Maria Precup și Tița Ștefan. Chiar și atunci cînd Virginia Surcel a prins să minuiască un instrument de suflu bărbătesc, fluietul, farmecul țărăncii din Gorj nu a dispărut, ci a stîrnit — la început — curiozitate, apoi frenezie artistică.

Există în spectacolul de cîntece și dansuri al grupului folcloric ce ne-a reprezentat țara pe malurile Nilului, un atribut-cheie al succesului: **dăruirea artistică**. Bucuria de a cînta, de a înfrînta publicul, se citea pe fața tuturor. Cum s-ar putea denumi altfel decît trăire și dăruire, exemplul tarafului din Slobozia ce animă timp de două ore un spectacol întreg? Rînd pe rînd, de la primașul Ion Albeșteanu pînă la mezinul formației, naistul Dan Sebastian, toți se prezintă publicului pe calea instrumentului ce-l minuiesc cu o siguranță demnă de admirat și-i animă pe soliștii vocali sau pe tinerii dansatori ai Casei de cultură din Brașov cu un entuziasm molipsitor.

Păcat că într-un spectacol atît de echilibrat și de autentic, costumele populare din Oltenia ale dansatorilor brașoveni s-au depărtat prea mult de original printr-o stilizare excesivă. Am fost însă compensați de execuția fără reproș a tinerilor interpreți.

Dacă programul de sală nu ne-ar fi indicat „călătoria” artistică pe diferite meleaguri ale patriei, cu greu am fi descifrat regiunile pe unde am colindat. Este uimitoare **unitatea** folclorului românesc! Aici, regizor artistic a fost însuși poporul care, de-a lungul veacurilor, a șlefuit cu mîgală o piatră prețioasă. Strălucirea ei stîrnește admirația străinătății pretutindeni pe glob. Arta adevărată nu cunoaște granițe, fiindcă vorbește limbajul universal al înțelegerii între popoare. Și „ambasadorii” noștri au slujit acestei mărețe cauze prin mesajul cîntecului și dansului românesc.

VIOREL COSMA

Echipa de călușari a căminului cultural din Frumoasa, regiunea București, care a fost la Cairo în cadrul ansamblului nostru folcloric

VIS ÎN CÎMP...

Fecunzii bulgări —
de cărbune,
visează-n cîmpuri o minune
ce-ar vrea s-o cînte tuturor :
al încolțirii tainic dor...
Dar cui s-o cînți
cînd zarea-i goală
iar vîntul șuieră-a pustiu,
cînd iarna poartă-n alba-i poală
doar cite-un corb,
cite-un scatiu...
Ce timplă s-apleca
s-asculte
neauzitul foșnet,
dînd
fecundității
sensuri multe —
deprînse-n reavînul pămînt ?...

Dar nu...
Călcînd din zare-n zare,
dînd cîmpului imens
profil,
un om,
cu chip bălai — de soare
și bucurie de copil,
pătrunde-adîncul rost al firii
și cercetînd,
neîncetat,
i-aduce pîinii trandafirii
pe care-n veacuri i-a visat...

Noi — comunist îi spunem.
Poate
e și poet —
și agronom.

Dar după-aceste semne toate —
cu certitudine-i
un OM.
Străvede holda-n vînt de vară ?
Nu doar atît.
E prea puțin.
Pe coala cîmpului
măsoară
poamele din veac,
ce vin...
Vor trece oameni pe aceste
încrucșate cărării,
brăzdînd mereu —
ca o poveste
pe care ne-ncetat o spui,
Dar o poveste care crește
în tomul brazdelor —
imens
cînd fiecare om citește
un rînd tot mai bogat în sens...

Privesc și omul,
și pămîntul —
cu soarele-nrudiți —
din mers,
așa cum fapta și cuvîntul
ne profilează-n Univers...

Sub frumusețea ce-i animă,
colocviul lor l-aud
vibrînd.
În chizbuirea lor intimă,
mai spornic n-au visat
nicicînd !

GHEORGHE SCRIPCĂ

Moment dintr-o repetiție a brigăzii artistice de agitație a căminului cultural din Râpsig, regiunea Crișana

BRIGADA ARTISTICĂ ÎN VIAȚA SATULUI

Brigăzile artistice de agitație se impun tot mai mult în viața satelor. Ele aduc o contribuție însemnată la popularizarea realizărilor din gospodăriile colective, la formarea unor noi deprinderi de muncă, a unei noi conștiințe la colectivități.

Ne-am adresat câtorva spectatori din Cătunu, raionul Ploiești, rugându-i să-și spună părerea despre brigada artistică din comuna lor.

GHEORGHE PREDA, brigadier zootehnic: Aștept cu multă nerăbdare spectacolele brigăzii, nu numai pentru că ne distrează, dar ne și ajută în muncă. De exemplu, în programul de acum două luni, a fost prezentată munca îngrijitorilor. Cum era și firesc, unii au fost lăudați, iar alții criticați. Spectacolul a avut un efect deosebit. Îmi amintesc că la sfârșit Nicolae Carcan a spus: „O să mă străduiesc să muncesc și eu ca nea Dobre, pentru ca data viitoare să mă cînte și pe mine brigada”. Dorința lui poate fi îndeplinită, deoarece astăzi el se numără printre îngrijitorii fruntași.

În acest an gospodăria noastră colectivă are sarcini sporite în privința dezvoltării sectorului zootehnic. Numai ferma de taurine va crește de la 270 la 678 capete. Va trebui deci să muncim mai bine, să atragem noi îngrijitori. Și cum nu toți colectivității înțeleg însemnătatea și frumusețea muncii din sectorul zootehnic, cred că brigada ar putea să ne ajute și în această direcție.

NICOLAE C. BADIȘOR, brigadier: Într-adevăr brigada artistică este pentru noi un bun ajutor. Și asta o spun din propria-mi experiență. Astă-toamnă, brigada de cîmp de care răspund a fost criticată, într-un spectacol, pentru faptul că rămăsese în urmă la culesul porumbului. Ne-a crăpat obrazul de rușine cînd am fost puși față în față cu alte brigăzi care erau pe terminate cu lucrarea. Chiar de a doua zi am început lucrul cum trebuie și am reușit să terminăm la timp recoltarea porumbului. Avem destule asemenea exemple, dar eu v-am dat pe cel care mă privea direct.

De cîteva ori am avut posibilitatea să văd și spectacole date de alte brigăzi artistice. Mi-a plăcut îndeosebi brigada din comuna Cornești. Am rămas încîntat de cîntecele,

ghicitorile, strigăturile, scenetele, care au fost bine interpretate de artiști, reușind să ne prezinte un spectacol bine încheiat și plin de vioiciune. N-ar fi rău dacă și tovarășii de la noi care scriu texte pentru brigada s-ar gândi și ei la faptul că spectatorilor le place să asiste la un program mai atractiv în care să se folosească și alte mijloace, nu numai recitări și cîntece.

RADU V. CONSTANTIN, colectivist: Virsta nu-mi mai permite să urc pe scenă. Și tare mult aș vrea. În tinerețe nu mă întrecea nimeni la joc. Am fost în formația de dansuri, în echipa de teatru. Acum cînd am trecut de 60 de ani, mă mulțumesc doar ca spectator. Anul trecut am văzut vreo 6-7 spectacole date de brigada artistică de agitație și care au adus pe scenă diferite aspecte din viața noastră.

Brigadierul Nicolae Bădișor amintea de spectacolul brigăzii artistice din Cornești. După mine reușita lui s-a datorat calității textului și felului în care l-au interpretat. Se știe doar că un text oricît de bun ar fi, dacă nu e și bine jucat, pierde mult. Și pentru că de față se află și tovarășii director al căminului, care e în același timp și instructorul brigăzii artistice, aș vrea să spun cîte ceva despre asta. Nu totdeauna programele brigăzii noastre sînt reușite. De ce? Se mai întîmplă uneori ca interpretii să nu-și cunoască textul, iar pe cîte unul îl vezi că stă mai tot timpul, în loc să se miște pe scenă așa ca în viață și să spună ceea ce are de spus. De aceea programele noastre au momente de plictiseală. Și încă ceva. Interpretii sînt talentați, nimic de zis. Personal îl admir pe îngrijitorul Vasile Cristea. Totuși, cred că ar fi bine să se recruteze și alți artiști, că-s destul dornici pentru treaba asta.

VIRGIL TUDOR, directorul căminului cultural: Din cele relatate de cei cîteva spectatori am avut desigur multe de învățat. Ținînd seama de marea amploare ce o va lua sectorul zootehnic, fără îndoială că viitoarele programe se vor ocupa mai mult de colectivității din acest sector.

Așa cum arăta tovarășul Radu Constantin unele texte nu sînt interpretate la un nivel corespunzător. Pentru aceasta va trebui să facem mai multe repetiții, iar în cadrul lor să punem accent mai mare pe jocul de scenă. Brigada noastră este tînără. Ea a luat ființă în 1931. Prea multă experiență nu avem. Iată de ce în prezent problema ridicării nivelului artistic de interpretare mă preocupă cel mai mult. În acest sens am organizat schimburi de experiență cu brigăzile artistice din Cornești, Ologeni, Tătărăști, de la care am învățat cîte ceva. Totuși era necesar să primim un ajutor mai substanțial din partea Comitetului raional pentru cultură și artă. Timpul nu este pierdut. Ne-am bucura dacă acest ajutor l-am primi și acum, în etapa a doua a celui deal VII-lea Concurs al formațiilor artistice de amatori. Acesta ne-ar ajuta să facem progrese și mai mari.

MARIA CHIRULESCU

Muzeul satului din București. Cămin cultural din Chiojdul Mic, raionul Cislău, regiunea Ploiești

CONCURSUL ARTISTIC ÎN RAIONUL HUȘI

În raionul nostru, ca și în întreaga țară se desfășoară faza intercomunală a celui de al VII-lea concurs al artiștilor amatori — etapa a II-a.

În comparație cu prima etapă a concursului, în etapa a II-a numărul formațiilor artistice a crescut de la 175 la 200, iar al artiștilor amatori de la 3500 la peste 4600.

Pînă acum s-a desfășurat faza intercomunală la opt centre. Cu acest prilej au ieșit în evidență multe aspecte pozitive din activitatea artiștilor amatori în ceea ce privește conținutul repertoriilor, activitatea obștească desfășurată, calitatea spectacolelor prezentate cît și unele aspecte negative ce trebuie înlăturate.

La centrul Pogănești unde s-au întrecut artiștii amatori din comunele Stăniilești și Pogănești, numărul formațiilor artistice a crescut cu un taraf și o echipă de fluierași (la Stăniilești) și cu o brigadă artistică de agitație și o formație de dansuri (la Pogănești).

Cresterea numărului formațiilor artistice și a calității interpretării se datorește și faptului că la indicația Comitetului raional de partid, comitetele executive ale sfaturilor populare și consiliile de conducere ale G.A.C. s-au preocupat mai mult de asigurarea bazei materiale necesare bunei desfășurări a activității acestor formații prin cumpărarea de instrumente muzicale, costume naționale și alte materiale necesare.

Sînt însă și consilii de conducere ale unor cămine culturale care nu se preocupă de mobilizarea unui număr mai mare de colectivități care să facă parte din echipele artistice, lăsînd această sarcină mai mult pe seama directorului de cămin și a instructorilor acestor formații. Ca urmare brigada artistică

de agitație de la Arsura, echipa de dansuri de la Moșna și alte echipe s-au prezentat în concurs sub posibilitățile existente.

Unii directori de cămine culturale și instructori artistici nu acordă atenția cuvenită continuității activității formațiilor artistice, pregătind aceste echipe numai în preajma Concursului. Procedînd în acest fel, tovarășii Elena Filoti, directoarea căminului cultural din Gorban, Alexandru Sănduț, dirijorul corului de la Moșna și alții, s-au prezentat cu formații slabe la Concurs.

Pentru a veni în sprijinul instructorilor formațiilor artistice de la căminele culturale, Casa raională de cultură organizează în cadrul centrelor de îndrumare metodică, spectacole artistice model cu formațiile artistice proprii, spectacole urmate de discuții la care participă instructorii și artiștii amatori din centrele respective. De asemenea, săptămînal, în fiecare vineri, în cadrul „Studioului artistului amator” al Casei raionale de cultură, sînt invitate să prezinte programe artistice cele mai valoroase echipe artistice ale căminelor culturale din raionul nostru. Fanfara din Crețești, dansurile de la Tătărăni, taraful din Grozești și alte formații au fost mult apreciate de spectatorii din orașul Huși, iar instructorii formațiilor artistice și artiștii amatori din oraș și din comunele vecine, au avut multe de învățat atît în ceea ce privește alegerea repertoriului cît și în privința măiestriei artistice de interpretare.

ION LASCĂR
directorul Casei raionale de cultură
Huși, regiunea Iași

Vă prezentăm:

„PĂDUREA NEBUNĂ”

de Zaharia Stancu

Cu „Pădurea nebună” ciclul proiectat de scriitor acum 16 ani și inaugurat cu „Desculț”, astăzi una dintre cele mai citite și răspindite cărți din literatura noastră nouă, cîștigă noi orizonturi artistice și cucerește noi cititori.

Vă amintiți probabil de Darie, eroul care își povestește copilăria în „Desculț” și „Dulăii”, tinerețea în „Jocul cu moartea”, maturitatea în „Rădăcinile sînt amare” și, de curînd, adolescența zbuciumată în „Pădurea nebună”. În cuprinsul miilor de pagini ale acestei întinse și complicate memorii a trecutului, Zaharia Stancu întreprinde una din cele mai serioase încercări de a cristaliza formarea și manifestarea morală și intelectuală a unui fiu de țaran care la pieptis greutățile vieții în capitalism și, pentru a-și croi drum în jungla burgheză, cunoaște tot felul de încercări, luptă cu multiple greutăți și ajunge, în cele din urmă, la o cunoaștere adîncită a lumii în care atotputernic este sacul cu bani.

Tot acest proces de cufundare în trecut își are rostul lui temeinic. Zaharia Stancu, după cum ne-o spune singur Darie, era chemat să dea prezentului socialist imaginea vechii societăți nu dintr-o simplă plăcere sau dintr-un capriciu al inspirației, ci pentru a măsura cu bogata-i experiență personală contrastul vădit, izbitor și total ce desparte ce a fost de ce este.

Așadar este vorba de o confruntare, firește nu directă, brută, ca la tribunal. Dar ca și la tribunal o confruntare cu probe, cu mărturii și mai ales cu o vibrație lirică din care nu lipsesc surisul și lacrima, ura și plesnetul biciului. Probabil că cititorul care se va apleca peste filele „Pădurii nebune” păstrează vie amintirea aceluia vast maidan de zdrențe, de otrepe zvîrlite ca gunoiul, de mirosuri năpraznice și apucături fioroase pe care îl dă la iveală „Rădăcinile sînt amare”. Ca și în lucrările anterioare sarcasmul este aici dominant. El se hrănește din tot ce a simțit pe propria piele gazetarul, cetățeanul și poetul Stancu în anii panamalelor, învîrtelilor și comediilor electorale dinainte de război.

Acum în „Pădurea nebună” întoarcerea înapoi către perioada 1920—1925, apare dictată de necesitatea prezentării mai amănunțite a adolescenței lui Darie, ca răzvrătit la adresa ordinii și a samavolniciei burgheze.

Darie se reîntoarce la Rușii de Vede, în județul lui natal ca să-și termine liceul. Ce întîlnește el acolo? O liotă de afaceriști și de îmbogățiți peste noapte din marea tragedie a primului război mondial. Un pumn de dascăli înrăiți și ratați care au pierdut simțul demnității și s-au transformat în instrumente de manevră ale politicianismului. Cîteva rude asprite de mizerie și o grămadă de lume cufundată în marasmul propriei mediocrități și neputințe. Tabloul negru al provinciei care rețază avinturile, care suferă prin placiditate este aici oarecum corectat. Darie nu se lasă înghițit de mocirlă, el crede în perspectiva înnoirii vieții și a societății; în ce privește climatul asfixiant din orașel, imaginea tradițională a vegetării și irosirii face loc uneia de ascuțită și dureroasă încheștare în care dominantă rămîne copleșirea energiilor de către mediul corupt. Însă această copleșire este dramatică, pătimașă, ca în episodul cu moartea Despei sau intens caricaturală ca în cel al alegerilor pentru Parlament.

Dacă se strecoară în aceste pagini o rază de lumină, apoi aceea e adresată suferințelor țaranilor țăraci și lipsei lor totale de mijloace și tot un moment luminos creează dragostea, fie ea trecătoare și impalpabilă ca un abur, dintre Darie și Umma.

Popasul peste paginile acestui roman care se întitulează simbolic „Pădurea nebună” (neliniștea pădurii s-a transmis oamenilor) răsplătește din plin atenția cititorilor. Ei află cît de greu a fost odinioară traiul pentru cei exploatați și asupriți și cît de hidos se înfățișa chipul lumii de care ne-am despărțit definitiv.

H. ZALIS

DACĂ ȘI LA IGHIU...

Temeiuri pentru o comparație

Am început documentarea noastră în Șard. Întimplarea a făcut ca în timpul convorbirii cu directorul căminului cultural, tov. Dumitrea Domițian, să sosească și cel doi președinți, cel al gospodăriei colective, Ion Milaciu și al sfatului popular, Cornel Șalnar. Ei au luat parte activă la discuție dovedindu-se cunoscători serioși și, am mai adăuga și foarte interesați. Pe cei doi președinți îi găsim (și nu numai ca prezență onorifică) ca făcând parte din consiliul de conducere al căminului cultural. Pe cei doi președinți i-am aflat (se putea altfel?) în colectivul de organizare a Lunii cărții la sate. Cind s-a pus — la vremea ei — problema formării corului, cei doi au venit primii aducându-și cu ei și soțiile. Și cind oamenii cu cel mai mare prestigiu în comună procedează astfel, participarea colectivităților, a salariaților din instituțiile locale la activitatea culturală e un lucru foarte lesne de realizat.

Ion Milaciu povestește ceva despre o ședință la care a convocat pe toți brigadierii și șefii de echipă.

— Ați avut, firește, de dezbătut sarcini de producție? — i-o luăm înainte.

— Nu, de data asta nu. Ne-am adunat ca să recrutăm elemente pentru formațiile artistice. Într-o singură ședință s-au oferit 76 de amatori.

Dintre cei mai buni colectiviști de la Șard se recrutează și cei mai buni artiști amatori. Ion Heiuș, Augustin Macarie, Virgil Șerban, care apar în scrierile gospodăriei colective cu un număr mare de zile-muncă, sînt interpreți de talent în echipa de cor și teatru și în brigada artistică. Se vede că unii fruntași îi sînt la fel de clare și îndatoririle față de gospodărie ca cele obștești, după cum tot așa de clară îi este legătura de nedesfăcut dintre ele.

Căminul cultural din Șard dispune azi de toate formațiile. La concursuri el se prezintă cu o ținută artistică corespunzătoare. Dar remarcabilă dintre toate la Șard este conlucrarea dintre gospodăria colectivă și căminul cultural un sprijin util și venit totdeauna la timp. Am da aici un exemplu. El vorbește despre oportunitatea și calitatea uneia din formele cele mai cunoscute, a conferințelor. Gospodăria colectivă din Șard tinde în prezent spre dezvoltarea rapidă a sectorului zootehnic. Se știe însă că pentru asta trebuie realizată mai întâi ceea ce se cheamă „balanța furajeră”, adică echilibrul just între ritmul creșterii șeptelului și cel al mijloacelor de furajare. Colectiviștii din Șard au semănat — ca o primă operație — pe terenurile din jurul grajdurilor lucernă, valorificând astfel o suprafață de câteva zeci de hectare. Asta le-a asigurat un furaj prețios (lucerna conține cele mai multe proteine) pentru lunile cînd pășunea propriu-zisă devine mlăștinoasă din cauza apei de infiltrație. A doua operație a fost practicarea unor canale colectoare care strîngeau apa freatică eliberînd astfel 45 de hectare de pășune. Perioada de pășunat s-a prelungit prin asta cu două luni. Economia de nutreț a fost de 20 tone. A treia operație o fost fertilizarea pășunii. O suprafață de 30 de hectare a fost îngrășată cu superfosfat iar alta prin tîrlire cu oile. Cantitatea de iarbă a ajuns de la 4 000 la 6 000 de kilograme la hectar. De ce au făcut cei din Șard toate acestea? Pentru că pășunea lor

e mică față de nevoile de furajare, fapt care impune cu necesitate obținerea unei producții intensive de masă verde la hectar.

„Și-n tot acest timp la căminul cultural s-au prezentat conferințe de genul: „Cum sporim producția pășunilor și finețelor”, „Foloasele îngrășămintelor naturale” și altele. Conferințele însoțeau exact perioada cu pricina. Ele au fost expuse liber. Au durat cîte 20 de minute. Au fost ilustrate cu faptele de viață mai sus-amintite. S-au bucurat în concluzie de o masivă participare

La organizarea ultimului concurs „Cine știe ciștiță” gospodăria colectivă n-a lipsit. Ea a dat ajutor la selecționarea concurenților. Concursul e o școală a priceperii. Scopul lui educativ se adresează întii celor din sală. Întrebările și răspunsurile constituie tot atîtea lecții. Concurenții trebuie să fie oamenii cei mai bine pregătiți profesional. Unul dintre ei, ca să dăm numai un exemplu, ciobanul Vasile Șuba, a obținut de la oile din stîna lui un spor de 200 kg de lînă și 5 000 de litri lapte, aducînd gospodăriei peste prevederi un ciștiț de 16 000 lei. Desigur că a fost premiat. Dar prezența lui în concurs a mărit interesul spectatorilor și nu la puțină a născut dorința de a fi printre participanți.

La distanța de un kilometru

Sînt multe de spus despre Șard. Dar Ighiul ne așteaptă. Parcurgem repede unicul kilometru care separă cele două comune. Directorul căminului cultural din Șard are bunăvoința să ne conducă la colegul său din Ighiul, Vasile David. Primele întrebări pe care le punem, profitînd de faptul că cei doi sînt acî de față, sună cam așa:

— Știm că aveți multe de învățat de la vecinii din Șard. V-ați gîndit la un schimb de păreri, la o consultare reciprocă, sau cam așa ceva?

— Mărturisesc că nu.
— Nu credeți că v-ar fi fost de folos?
— Fără doar și poate.

La Ighiul s-a făcut în ultimul timp cite ceva pentru redresarea activității culturale. Dar începutul este încă firav. Convorbirea cu cei din Ighiul ne dă, — de la primele cuvinte — prilej de reflecție. Prima ar fi cea în legătură cu programul brigăzii artistice și începem cu ea pentru că ni se apare ca o manifestare tipică de formalism. Tovarășul David a primit un program ajutat de Casa Regională a Creației Populare. Titlul e cum nu se poate mai promițător: „La noi în sat a poposit Păcală”. Dar cînd zicem „la noi în sat” înțelegem prin asta Ighiul, unde — ca să ne exprimăm ca în titlu — a poposit un text de brigadă „gata făcut”.

Am mai dezbătut această problemă în paginile revistei noastre. Casele regionale de creație vin cu astfel de texte în ajutorul căminelor culturale dîndu-le în acest fel sugestii pentru alcătuirea unui program propriu, capabil să oglindească realitățile locale. Dar la Ighiul în programul primit s-au introdus mecanic citeva cifre care vorbesc printre altele despre casele noi construite, despre aparatele de radio, mașinile de spălat rufe existente în aceste case. Acestea sînt desigur lucruri îmbucurătoare și revelatorii. Dar pot ele oare exprima prefacerile mari din satul Ighiul din ultimii cinci ani, cum își propune directorul căminului cultural? Îl întrebăm pe Iacob Muntean președintele gospodăriei colective.

— Ați recunoscut cumva în programul brigăzii ceva din frămîntările colectivităților din Ighiul? A dat din cap

gînditor. Tovarășul David Vasile nu l-a consultat. De altfel nici la școala din comună nu este așezat, așa cum e obiceiul, planul de producție al gospodăriei colective în așa fel ca el să țină veșnic vie în mîntea cadrelor didactice imaginea vieții gospodăriei alături de care trăiesc.

Că Vasile David, scapă din mînă treburile sale de director de cămin o dovedește și cazul bibliotecii. Fiindcă este într-adevăr „un caz”. Cu doi ani în urmă pe cînd director al bibliotecii era chiar dînsul, tovarășul Vasile David, biblioteca din Ighiul ajunsese printre unitățile fruntașe pe raion. Azi nu mai este așa. Iar ziarul raional „Steaua Roșie” menționează chiar acest lucru într-un articol critic apărut în luna ianuarie 1964. Cele două bibliotecare care au urmat tovarășului Vasile David. Rodica Eneanu și actuala, Valeria Oțoi, n-au izbutit să perpetueze — avînd o zestre de 7 000 de volume și cititori pasionați ca Florea Florian, Traian Ureche, Cristea Elena și mulți alții — bunul renume al bibliotecii din Ighiul. Așa se întîmplă că la sfîrșitul anului trecut numărul de cititori să fie de 500 (și nu 1 715 cum apar în evidențe). La bibliotecă se desfășoară o activitate formală. Există aici și un plan de muncă dar conținutul manifestărilor cu cartea vadește o palidă cunoaștere a vieții. Mai greu de înțeles este însă faptul că tovarășul Vasile David, ca fost bibliotecar, cunoscător al procedurilor și stilului de muncă care au făcut cîndva din biblioteca aceasta o unitate fruntașă, acceptă pasiv situația deși este cel mai în măsură să acționeze aici. Ne întoarcem cu aceasta spre dialogul de la început. Pasivitatea față de munca bibliotecii ca și pasivitatea față de ideea schimbului cultural cu Șardul nu sînt scăpări accidentale. Noi le-am atribuit mai curînd lipsei de interes. Am vrea să punem afirmația aceasta față în față cu o alta auzită tot în Ighiul: „Tovarășul Vasile David este animat de idei bune”, și conchidem că bunele intenții n-au nici o valoare dacă nu sînt concretizate.

...Așa cum se întîmplă la Șard

Am arătat aici — citind exemplul comunei Șard — cite foloase aduce colaborarea căminului cultural cu instituțiile locale. La Ighiul ni se arată o listă cu nume care se bucură de multă popularitate. Sînt conducătorii instituțiilor locale. Ei constituie consiliul de

conducere al căminului cultural. Într-o membru consiliului de conducere este și președintele cooperativei, Florian Medrea. Dînsul nu lipsește de la ședințele consiliului. Firește că și încuviințează măsurile îndreptate spre întărirea activității culturale. Dar după ședință...

Cooperativa are o serie de gestionari tineri și, după cum știu este, talentați. Era de așteptat ca președintele cooperativei să-l îndrepte spre cămin. „Dar nu s-a grăbit s-o facă” — spune Vasile David. Pentru Silvia Marian, salariața cooperativei care este și o solistă remarcabilă, a intervenit sfatul popular și numai așa a fost lăsată să se producă pe scena căminului. Maria Petrescu, Valentina Ureche, soliste talentate, cu repertoriu bogat, sînt folosite relativ de puțină vreme. Dar așa cum se poate vorbi de elemente înzestrate care pot face renumele artistic al Ighiului se poate vorbi și de cei care nu se arată impresionați de aceasta. Și din păcate unii sînt — cum am spus — membri în consiliul de conducere al căminului.

Tovarășul Vasile David își exprimă dorința ca activitatea culturală să fie adusă cit mai grabnic la nivelul cerințelor colectivităților din Ighiul, tot mai numeroase și mai insistente în ultima vreme. Și este după cit se vede o dorință sinceră. Ii sugerăm pentru realizarea ei să se concentreze mai mult asupra misiunii sale de director de cămin cultural, iar organele locale să-l acorde mai mult sprijin. Tovarășul Dionisie Hada, președintele sfatului popular, i-am amintit de niște angajamente mai vechi în legătură cu munca culturală.

În ce poate consta sprijinul?
— În asigurarea condițiilor materiale necesare desfășurării unei bune activități culturale.

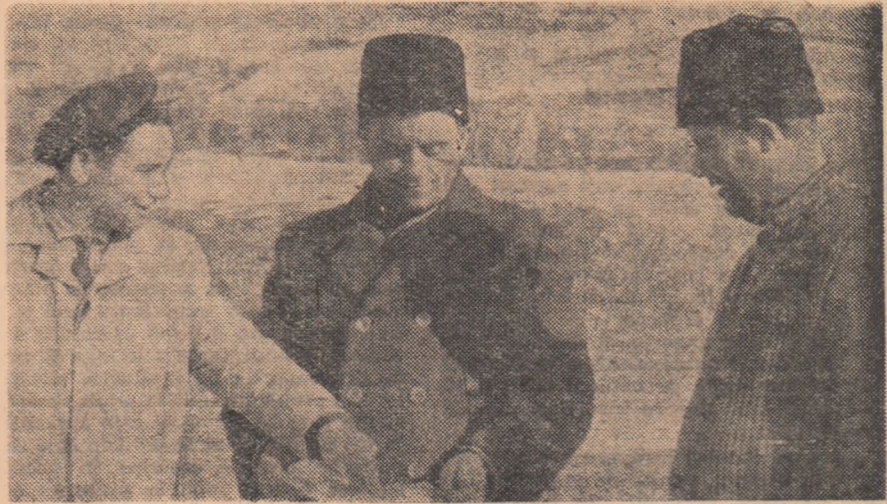
— În organizarea unui schimb de experiență cu Șardul, cu participarea tuturor membrilor celor două consilii de conducere.

— În mobilizarea la activitatea culturală a cadrelor didactice (sînt 38 în comuna Ighiul) și a salariaților instituțiilor comunale.

— Într-o îndrumare atentă și grijulie a conținutului muncii culturale de către conducătorii instituțiilor locale, oameni cu cel mai mare discernămint, și nivel de pregătire.

...Adică așa cum se întîmplă la Șard.

V. TOSO

Moment obișnuit la gospodăria colectivă din Șard: discuție la cîmp despre starea culturilor. În fotografie: președintele sfatului popular Cornel Șalnar, președintele G.A.C. Ion Milaciu și brigadierul Mircea Anghel

Despre pasiunea pentru sport a colectivităților din comuna Fierbinți auzisem mai de mult. Știam, de pildă, că aci sătenii se dau în vînt după fotbal, că atleții Ioniță Deftu, Ilie Vasilița, Alexandrina Grigore, Marin Dumitrașcu sînt campioni ai regiunii București, că — în sfîrșit — handbalul face pași vi-guroși spre afirmare. Dar că la Fierbinți, sportul supleții și al forței, gimnastica, se află în mare cinste, acest lucru îmi era necunoscut. Așa că, trebuie să recunosc, am avut o mare surpriză cînd am văzut la căminul cultural un splendid ansamblu de gimnastică, ai cărui componenți executau cu dezinvoltură „poduri” și „cumpene” care ar fi trezit uimire chiar și unui gimnast consacrat.

Fierbințenii iubesc, într-adevăr, cu pasiune, gimnastica. Sînt prezenți la orice concurs, discută cu competență despre acest sport și își îndeamnă copiii să vină cu încredere la profesoara de educație fizică Sevastia Petrache.

Dar la început nu a fost așa. Părinții o priveau cu răceală pe profesoară și nu vroiau în ruptul capului să-și lase copiii „pe mîna ei”.

— Cum să apară fata mea pe scenă, dezbrăcată, în costum de sport?

Au plîns copiii, a plîns și profesoara. A fost nevoie de multe, multe discuții, cu fiecare om. De cite ori n-a bătut tovarășul Petrache pe la porțile oame-

nilor? Deseori nu i se deschidea. Era privită de după perdele, cu ostilitate. Dar a perseverat și în cele din urmă a... biruit. Prima a apărut pe saltea de gimnastică Vasilița Ilie. După ea, Viorica Stancu, Adriana Petcu, Nastasia Enache. Apoi, alte și alte amatoare de gimnastică.

Asta s-a întîmplat acum trei ani. De la o zi la alta însă, gimnastica și-a făcut la Fierbinți tot mai

O „FAMILIE” DE SPORTIVI

mulți prieteni. Nu există duminică cultural-sportivă fără ca pe scena căminului să nu apară și gimnaștii. Numerele lor au devenit din ce în ce mai apreciate. În 1962 au obținut prima performanță: locul I pe regiune, în cadrul Spartachiadei de vară a tineretului. Salturile acrobatice, numerele la sol, executate cu măiestrie, nu mai constituie „necunoscute” nici pentru sportivi, nici pentru spectatori. Acum, la Fierbinți se fac pregătiri intense pentru deschiderea Spartachiadei republicane, com-

petiție care se organizează în cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei noastre. Profesoara de educație fizică pregătește un ansamblu de o sută de persoane! Selecția celor mai buni sportivi se face fără dificultate pentru că de aproape doi ani, în comună își desfășoară activitatea un centru de inițiere, la care tinerii vin în mare număr. Cerbicia unora care nu vroiau „să-și vadă copiii dezbrăcați” a fost... învinsă!

— Ce părere ai despre meciul din prima etapă a returului cu Înfrățirea-Jilava?

La microfon a fost invitat fotbalistul Nicolae Matei. Este puțin emoționat. N-a vorbit niciodată la stația de radioficare și ezită atunci cînd i se fac semne să se apropie de microfon. Totuși, pînă la urmă teama este învinsă.

Emisiunile sportive au devenit frecvente la stația de radioficare din Fierbinți. În fiecare sîmbătă seara sînt invitați sportivi și sportive care vorbesc sătenilor. Dialogurile pline de vervă, adesea spirituale, sînt mult apreciate. Prezența în fața microfonului a sportivilor, antrenorilor sau a tovarășului Nicolae Crasnea, președintele asociației, a avut darul să atragă noi simpatizanți în familia amatorilor de sport din comuna Fierbinți.

R. CALĂRĂȘANU

Insemnări

din

regiunea Bacău

CĂMINUL CULTURAL ȘI PROPAGANDA ȘTIINȚIFICĂ

„LABORATORUL”

Interviul nostru

La Ghindăoani a coborât seara... În salutul de la poalele munților Neamțului colectivității asistă la o seară de experiențe științifice, a treia dintr-un ciclu care le dezvăluie proprietățile oxigenului, fenomenele chimice care au loc în timpul arderii.

Cu câțiva vreme în urmă, colectivității din comună au participat la o experiență despre descompunerea apei, care le-a demonstrat că apa se compune din hidrogen și oxigen. Într-o altă seară, pe masa de experiențe a apărut și un ghiveci cu o plantă, sub un clopot de sticlă. La ce au servit clopotul și planta? S-au folosit de ele pentru a dovedi că în timpul respirației plantele consumă oxigenul. După ce ghiveciul cu planta a stat un timp sub sticla acoperită cu o pinză de culoare închisă, s-a introdus în clopot o lumină aprinsă. Ce s-a întâmplat, pentru ce s-a stins lu-

monstrează de îndată acest lucru. Unul din „asistenți” scoate din vas paharul cu oxigen. Apoi introduce în el un chibrit aproape stins. Chibritul se aprinde din nou și arde cu o flacără luminoasă. Concluzia: în pahar se află oxigen, gaz care întreține arderea. Iar arderea — repetă profesoara — nu este altceva decât combinarea chimică a unui element cu oxigenul.

Ciclul amintit mai sus, ca și celelalte experiențe științifice care se țin în această iarnă la Ghindăoani, au fost bine gândite și pregătite din vreme de colectivul de profesori și învățători care se ocupă de popularizarea științei. Pentru a avea la îndemână programul și tematica serilor de experiențe pe o perioadă mai îndelungată și pentru a le putea pregăti cit mai temeinic, acest colectiv a întocmit un caiet care cuprinde descrierea amănunțită a zeci de experiențe științifice, a instrumentelor pe care le necesită precum și concluziile care se desprind din experiențele făcute. Cele aproape 100 de pagini pe care le conține acest caiet, textele scrise, schițele și desenele din care multe lucruri în culori sînt mărturie grăitoare ale conștiințozității și pasiunii cu care autorii lor au muncit, ale seriozității cu care ei se dedică răspinderii cunoștințelor științifice, ale explicării și pe calea experiențelor a unor fenomene ce se petrec în natură. Pentru redactarea acestor pagini ei au studiat și folosit nu numai broșura „Seri de experiențe științifice la căminul cultural” ci și multe alte materiale documentare, cărți și manuale de specialitate, reviste științifice precum și propria experiență dobândită în decursul anilor.

La stabilirea tematicii experiențelor științifice colectivul a ținut cont de nivelul cultural-științific, de dorințele și de cerințele variate ale oamenilor cărora li se adresează. A avut în vedere, de asemenea, aparatul științific, substanțele chimice care se găsesc la laboratorul școlii din comună. (În unele cazuri profesorii și învățătorii își confecționează singuri instrumentele de care au nevoie din proprie experiențe, fapt care reiese din desenele și schițele aflate în caiet).

Ce experiențe cuprind aceste însemnări, la ce demonstrații științifice au asistat și asistă colectivității din comună? Pe lângă experiențele din domeniul fizicii și chimiei, și pe lângă cele legate de formarea zilelor și a nopților, a anotimpurilor și a eclipselor, care se realizează cu ajutorul globului pămîntesc și a unei surse de lumină, caietul conține și un capitol intitulat „Experiențe din domeniul agriculturii”. Acestea sînt menite să lămurească, să demonstreze colectivității unele procese fizice și chimice ce se petrec în plante. Incluziunea acestor experiențe este o inițiativă care arată o bună orientare a colectivului, străduința de a le lega de practică, de preocupările de producție ale oamenilor. Ce probleme îmbrățișează aceste experiențe care se țin și în fața cursanților de la învățămîntul agricol? Din cele zece experiențe agricole descrise în acest caiet, au fost făcute, pînă în prezent: o experiență prin care s-a demonstrat că apa pătrunde în rădăcina prin perii sugători; una cu ajutorul căreia s-a calculat cantitatea de apă pe care o pierde o plantă prin transpirație în cursul unei zile; demonstrații legate de respirația și transpirația plantelor. Sînt prevăzute să se țină și alte experiențe ca: „Folosirea soluțiilor nutritive și stimulatoare în agricultură”, „Formarea amidonului în frunze”, „Compoziția semințelor” etc. Atrăgătoare și simple, aceste experiențe mobilizează întotdeauna un număr mare de oameni și contribuie la creșterea interesului lor pentru știința agricolă, îi ajută să înțeleagă mai bine necesitatea de a cunoaște și a aplica în munca lor recomandările științei.

Serile de experiențe, alături de celelalte forme de popularizare a științei ca: almanahul științific, conferințe de popularizare, întîlniri cu brigada științifică etc., ce au loc la căminul cultural din Ghindăoani, aduc o contribuție de seamă la lărgirea orizontului științific, la înțelegerea fenomenelor din natură, la formarea unei concepții materialiste despre lume a colectivităților.

Pagină redactată
de O. MARALOIU și R. IARAL.

menea, atît pe
problematica
că au fost cor
căminului din
lectiviști, după
închipuiți că u
la trezirea int
țifică și nici l
ce-i preocupă
să spunem că
cel puțin două
că activiștii cu
în ceea ce pri
durile masei la
Ați amintit
mare atenție p

SPRIJIN BRIGĂZILOR

observat un grafic mic, cu unele pătrățele hașurate cu creion roșu și albastru.

Cunoscîndu-l într-o asemenea împrejurare, am găsit că este nimerit să-i adresăm tov. prof. Dorel Tofan următoarea întrebare:

— Ce ne puteți spune despre stilul de muncă al brigăzilor științifice de care răspundeți?

— În cadrul raionului nostru activează nouă brigăzi științifice, cuprinzînd 45 de intelectuali din orașul Roman. În toamna anului trecut, analizînd activitatea din timpul verii, am ajuns la concluzia că este absolut necesar să trecem la reorganizarea acestor brigăzi și la îmbunătățirea planificării ieșirilor pe teren. În primul rînd am asigurat o mai justă componență a fiecărei brigăzi, în sensul cuprinderii diferitelor domenii de știință, literatură și artă. Apoi, am repartizat fiecărei brigăzi cîte 3-5 comune de care să se preocupe în tot cursul anului 1964. În felul acesta, ne-am gândit noi, brigăzile vor avea posibilitatea să cunoască și mai bine problemele specifice comunelor respective și se vor statornici legături și mai strînse între activiștii și membrii brigăzilor.

Folosind experiența anilor trecuți, și în special a anului 1963, am alcătuit un grafic de deplasări pe trimestre. Planificarea datelor la care urmează să aibă loc întîlnirile noastre cu colectivității o comunicăm din vreme și căminele culturale respective pentru ca activiștii culturali de acolo să dispună de răgazul necesar antrenării unui cît mai mare număr de săteni, și din toate sectoarele de activitate ale gospodăriei, în punerea întrebărilor.

V-am ruga să ne împărtășiți punctul de vedere asupra felului cum se achită activiștii culturali de această sarcină a strîngerii și trîmterii întrebărilor.

— Dintru început trebuie să vă spun că sfatul popular raional, observînd o serie de lipsuri în această privință, a recomandat sfaturilor populare comunale ca la acțiunea de colectare a întrebărilor să-și aducă aportul și deputații. În urma acestei recomandări am constatat, în primul rînd, o simțitoare îmbogățire a problematicii întrebărilor, iar în al doilea rînd o mai mare operativitate în trîmterea lor. Mai sînt însă și în prezent cazuri, ce-i drept destul de izolate, care dovedesc superficialitatea cu care privesc unii activiști culturali această sarcină. Am să dau un exemplu. Primind întrebările trimise de directorul căminului cultural din Dămieniști, am observat că la nici una dintre ele nu se indicase numele colectivităților care le-au pus. De ase-

Ne-ar interesa
preocupare și
întîlnirea, a ur
darea probleme

— Aceasta e
punsurile pe c
sim, noi căutăm
blemă ridicată.
prima fază a a
înței, după care
tea activiștilor
nuie acest ince
tă a unor man
cîtăva vreme il
observat că, du
omit din sfera p
răspîndi. Ști
încoace, obișnu
rali din comun
colectiviști, noi
anume manifest
teca. De pildă,
viștilor cultural
prezinte, în cad
puneri legate de
să organizeze le
torii și pe marg
propunem să pe
o mai strînsă
tualii satului, pe
tanți permanent

Și acum, în in
din proiectele d

— Într-un vii
deplasare model
aceasta mă gînd
la ilustrarea lor
acțiuni cultural
noastră și care
nale de cultură.

Dorința noastră
contribuția adu
răspîndire a ști
lectiviști.

Despre FENOMEN

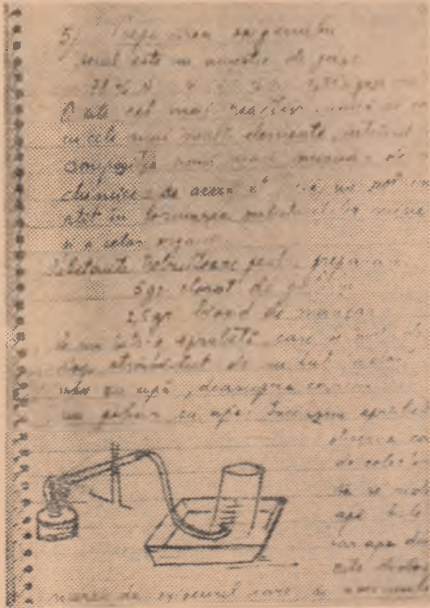
La una din șezătorile duminicale din luna decembrie a anului trecut, Mihai Diaconu, directorul căminului cultural din comuna Dobreni, raionul Piatra Neamț, aducea la cunoștința spectatorilor prezenți în sală vestea începerii unui nou ciclu de conferințe științifice din domeniul meteorologiei. Tot atunci, spectatorii au mai aflat și temele celor șase conferințe, și faptul că ele vor fi însoțite de experiențe, proiecții, prezentări de planșe și filme. Cei ce au lipsit au fost și ei puși imediat la curent fie de unii dintre cei ce participaseră la această șezătoare duminicală, fie prin afișele care au apărut în cele mai frecventate locuri din comună. Ceea ce însă n-au aflat mulți săteni din Dobreni este munca minuțioasă de pregătire a acestui ciclu pe care au depus-o, în serile lungi de început de iarnă, membrii colectivului de conferențieri al căminului. Vom aminti, în rîndurile de față, doar cîteva aspecte ale acestei strădanii, deloc lipsită de importanță.

Cum și cînd să fie programate conferințele? — a fost întîia întrebare cu care au început discuția cei 11 membri ai colectivului. Răspunsul s-a concretizat în cîteva date calendaristice de prezentare a acestor expuneri din două în două săptămîni și în aceeași zi a săptămîinii. La prima vedere acest lucru pare un amănunt de ordin organizatoric. Pe parcursul desfășurării ciclului însă și-a dovedit și el utilitatea prin contribuția pe care a adus-o la antrenarea, de fiecare dată, a unui număr mare de auditori care au știut din vreme zilele cînd pot asculta asemenea expuneri.

A urmat apoi discu
rilor și la o cît mai b
fost desemnați ca lect
Preotu, Gheorghe Ich
fost stabilit pînă în ce
să fie ținute liber, și,
nume materiale intui
durata unei conferin
etc. Nu s-a omis nici e
cara. Comunicîndu-i-se
fiari i-a recomandat b
ganizeze o serie de m
șurilor: „Ce știm des
ce bate vîntul”, de E
trice în atmosferă”, de
zăpadă”, de I. D. Băle
ciodată”, de D. Toderic

O dată pregătirile
ma conferință intitulat
fiar: Sevasta Preotu,
Material intuitiv: cîtev
ferei, formarea vîntu
de noapte. O surpriză
al bibliotecii: expozit
zimate ale conținutul
lectiviști.

Am avut prilejul să
tre numeroșii auditori
țe științifice despre fer

Pagină din caietul întocmit de un colectiv de profesori din comuna Ghindăoani, conținînd schițe și însemnări pentru unele experiențe din domeniul chimiei.

minarea așezată în clopotul de sticlă? — s-au întrebat nedumeriți unii oameni din sală. Răspunsul a venit pe loc: a încetat să ardă din cauza lipsei oxigenului, pe care planta l-a consumat în timpul respirației. Oxigenul a pătruns prin frunze, iar planta a eliminat dioxid de carbon, un gaz care nu întreține arderea.

Cea de a treia experiență din acest ciclu, „Prepararea oxigenului”, a întrunit și ea un număr mare de oameni dornici să afle lucruri noi despre însușirile acestui element.

Pe o masă dintr-o încăpere a școlii sînt așezate în ordine cerută de experiență, o lampă de spirt, eprubete, un tub îndoit în formă de S, un vas cu apă și substanțele chimice necesare experienței. Înainte de a trece la efectuarea demonstrației, profesoara de științele naturii și chimie, o femeie mărunțică și brunetă — cu un stagiul de peste 20 de ani în învățămînt și cu o îndelungată activitate culturală — le reamintește oamenilor din sală demonstrațiile anterioare și învățămintele lor, le vorbește despre experiența la care vor asista. Apoi, le descrie instrumentele și însușirile substanțelor chimice pe care le va folosi în această seară. Profesoara nu e singură la masă. Sînt acolo și „asistenții” ei, Antohi Jenica, Vasile Ghiban și Ionichi Didină, tineri colectivști pasionați de știință, care o ajută de multă vreme la lucrările de pregătire și la desfășurarea experiențelor. Sub îndrumarea ei au pregătit și cîntărit substanțele necesare, au verificat aparatele pe care acum le minuiesc cu multă îndemînare.

Unul dintre ei introduce 5 grame de clorat de potasiu și 2,5 grame bioxid de mangan în eprubetă și o închide cu un dop străbătut de tubul îndoit. Altul așează celălalt capăt al tubului într-un vas cu apă, deasupra căruia pune un pahar, apoi aprinde lampa de spirt și o așează sub eprubetă. După puțin timp oamenii observă că prin apă încep să se ridice bule de gaze. E oxigenul. Profesoara de-

CULTURAL ȘTIINȚIFICĂ

am au fost formulate, cât și prin este întrebări ne-au dat impresia Cercetînd, am aflat că directorul i a vorbit în grabă cu cîțiva coetras în birou și le-a formulat. Vă a procedeu nu poate să ducă nici colectivștilor pentru brigada științea celor mai arzătoare probleme pățut asemenea practici și putem ulde față primim întrebările cu nini înaintea deplasării noastre și ifestă o preocupare și mai mare ularizarea întîlnirii noastre în rin-ectiviști.

ă, în prezent, se acordă o mal il întîlnirilor brigăzilor științifice.

ȘTIINȚIFICE

viștii culturali manifestă aceeași organizării, după ce a avut loc menite să contribuie la aprofunde de brigadă.

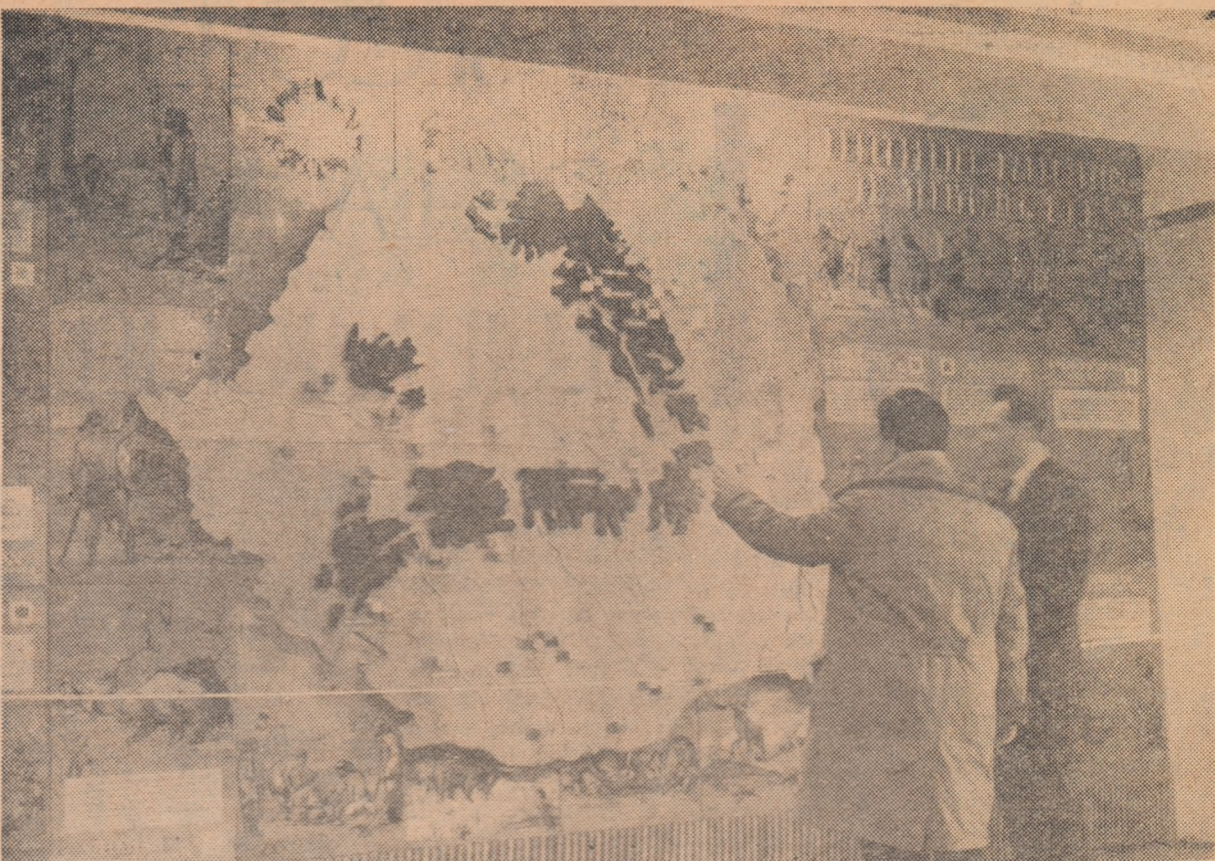
lemă foarte importantă. Prin răs-, prin exemple pe care le folo- rim cît mai temeinic fiecare pro- eria mea aceasta reprezintă doar ces complex de propagare a ști- i urmeze o muncă atentă din par- ăroră le revine sarcina să contie noi prin organizarea permanen- un bogat conținut științific. Cu a făcut o serie de sondaje și am a noastră, unele cămine culturale or lor tocmai aceste probleme de nanci, adică de vreo două luni, m convorbiri cu activiștii cultu- seama de problemele ridicate de în cadrul acestor convorbiri, ce nizeze atît căminul cît și biblio- ilte comune am recomandat acti- cîteva experiențe științifice, să almanahuri științifice, scurte ex- vieții pe Pămînt, iar bibliotecilor rup, recenzii, consfătuiri cu citi- rilor de știință popularizată. Ne im aceste convorbiri, să păstrăm activiștii culturali și cu intelec- sional, îl consider drept reprezen- ilor noastre științifice.

am ruga să ne împărtășiți cîteva e viilor.

at intenționăm să organizăm o punctele de vedere. Cînd spun nai la conținutul răspunsurilor și l didactico-intuitiv, ci și la unele are să întregescă manifestarea zentate de formațiile casei raio-

ntă este să îmbogățim neincetat tanta acțiune de popularizare și idul maselor largi de țărani co-

Muzeul regional din Bacău. În fața hărții care ilustrează descoperirile paleolitice pe teritoriul țării noastre

„ALMANAH CULTURAL-ȘTIINȚIFIC“

O tînără colectivistă a recitat ultima poezie din program; cortina s-a lăsat. La căminul cultural din satul Breaza a luat sfîrșit o manifestare interesantă la care au asistat aproape toți colectivștii din această mică așezare.

Aplauzele care au continuat și după lăsarea cortinei au răsplătit nu numai pe tinerii soliști și recitatori, ci au fost adresate întregii manifestări, care a plăcut mult și din care oamenii au învățat lucruri deosebit de folositoare.

„Almanahul cultural-științific“ care s-a desfășurat cu cîtăva vreme în urmă în sătucul de lingă Piatra Neamț, a fost organizat împreună cu căminul cultural din Bărgăoani, comună de centru, răspunzînd dorinței colectivștilor din localitate de a se organiza și în satul lor asemenea manifestări. Organizarea „Almanahului“ se înscrie totodată pe linia preocupărilor activiștilor culturali de a extinde această formă de răspîndire a cunoștințelor științifice în toate satele comunei.

De ce a plăcut atît de mult, și de ce a stîrnit un interes așa de mare această acțiune culturală? Răspunsul nu este greu de găsit. Almanahul cultural-științific organizat la Breaza a avut un conținut bogat și o prezentare corespunzătoare. El a fost din timp și bine pregătit, iar la reușita lui și-au adus contribuția atît intelectualii din localitate cît și învățătorii și profesorii din Bărgăoani.

Partea întia a manifestării a fost legată de preocupările de producție ale colectivștilor din Breaza, „Buletinul gospodăriei“ prezentat în cadrul almanahului cultural a înfățișat realizările obținute în diferitele sectoare ale gospodăriei în anul care a trecut și a popularizat cîteva din prevederile mai de seamă ale planului de producție pe 1964. O scurtă expunere a brigadierului Gheorghe Minuț, despre munca și

rezultatele obținute de brigada a II-a de cîmp, sărbătorită în urmă cu o zi ca frun- tașă la căminul cultural din Bărgăoani, a transmis colectivștilor din Breaza expe- riența acestei brigăzi, felul cum reușește ea să obțină recolte mari de pe ogoarele pe care le lucrează.

Partea a doua a programului, almanahul științific propriu-zis, a înfățișat auditoriu- lui, prin mijloace variate, cunoștințe noi din diferite domenii ale științei. Jurnalul „Știați că...?“ prezentat alternativ de învățătorii Veronica și Antipa Ștefănescu, a cuprins știri și noutăți științifice, multe din ele avînd o strînsă legătură cu preocupă- rile colectivștilor, cu punctele anterioare ale programului manifestării. Din acest jurnal colectivștii au aflat lucruri noi și interesante despre compoziția unor sub- stanțe, li s-au explicat în mod științific ce înseamnă o unitate nutritivă etc. De ase- menea, în cadrul jurnalului au fost înfăți- șate curiozități științifice, unele privitoare la celulele unor leguminoase, altele des- pre porumb etc. Cu toate acestea trebuie spus că unele dintre ele (e drept foarte puține) n-au atins nivelul cerut de o ase- menea manifestare, nedepășind caracterul unui sfat agricol sau zootehnic. În general însă majoritatea noutăților și curiozităților cuprinse în jurnalul „Știați că...?“ au fost bine alese, ele îmbogățind cunoștințele oamenilor și contribuind la lărgirea ori- zontului lor cultural și științific.

Un punct atractiv și interesant al alma-

nahului l-au constituit experiențele științi- fice efectuate de profesorul de fizică Ioan Ciupercă din Bărgăoani. Imbrățișînd teme variate ca: principiul vaselor comunicante, dilatarea corpurilor prin încălzire și unele legate de demonstrarea rolului și impor- tanței oxigenului, experiențele au lămu- rit colectivștilor cauzele unor fenomene din natură.

Experiențele — și acesta este un merit al profesorului care le-a efectuat — au fost însoțite de scurte expuneri științifice asu- pra problemei respective, făcîndu-se referi- ri și expemplificări la aplicațiile lor practice, mai ales în domeniul agriculturii. Așa bunăoară, demonstrînd principiul va- selor comunicante, profesorul Ioan Ciu- percă le-a arătat oamenilor că acest prin- cipiul are multe aplicații în agricultură, dînd ca exemple irigațiile, construirea adă- pătoarelor artificiale pentru animale ș.a. La experiențele despre dilatarea corpurilor a explicat, de pildă, că sîrma de telegraf montată pe stîlpi trebuie să fie mai lungă, deoarece iarna prin contracție, în urma frigului, s-ar rupe.

Almanahul cultural-științific nu s-a în- cheiat propriu-zis după epuizarea puncte- lor prevăzute în program. Discuțiile ce au urmat între colectivștii și intelectualii care au participat la această manifestare au lă- murit încă multe probleme ridicate de oa- meni, demonstrînd totodată interesul pe care îl stîrnesc asemenea manifestări pre- cum și marea lor eficiență.

MELE METEOROLOGICE

are la alegerea lecto- tire a conferințelor. Au sorii: Vasile și Sevasta andru Condrea. Totul a ci amănunte: expunerile i cît mai atractive, ce a- losească la fiecare temă, epășească 45 de minute ebuia să facă bibliote- colectivul de conferen- să popularizeze și să or- nai ales pe marginea bro- feră“, de C. Ranga, „De trescu, „Fenomene elec- ea, „Despre nori, ploaie, e nu se termină apa nite.

a fost prezentată pri- bate vîntul“. Conferen- de fizico-matematici. despre compoziția atmos- orizelor marine de zi și gătita de activul obștesc științifice cu scurte re- cipanți: peste 200 de co-

vorbă cu cîțiva din- zenți la aceste conferin- meteorologice. Ion Cea-

șu, Mihai Ariton, Constantin Filimon și Nicolae Ciobea se numără printre cei care, pînă în prezent, n-au nici o absență și printre cei mai pasionați cititori ai cărții științifice. Mihai Ariton ne-a povestit că are obiceiul să citească cel puțin două broșuri pentru fiecare temă. Un colectivist, tot din brigada întia, ne-a istorisit că Mihai Ariton cînd merge la oraș, la Piatra Neamț, nu se poate să nu se abată și pe la librărie și de fiecare dată se întoarce acasă cu cîteva cărți la subsuară. Așa a ajuns Mi- hai Ariton să aibă o bibliotecă personală de peste 100 volume de literatură, agrozootehnie și știință. Și Mihai Ariton, și Ion Ceașu, și Nicolae Ciobea ne-au vorbit des- pre presiunea atmosferei, despre diferența de încălzire între uscat și apă, despre fenomenele luminoase din at- mosferă, ca niște oameni care s-au pregătit vreme îndelungată în acest domeniu al meteorologiei. Pe măsură ce stăteam de vorbă, ne dădeam și mai bine seama cît de pasionați sînt pentru cunoașterea științei acești făuritori ai recoltelor bogate, cît de utile și instructive sînt confe- rințele care explică maselor largi de oameni de la sate fenomenele meteorologice.

Peste puțin timp, conferențarii din Dobreni vor pre- zenta colectivștilor ultima expunere din acest ciclu: „Vremea și prevederile ei“. Cu aceasta se va încheia una din numeroasele forme pe care colectivul de confe- rențarii și activiștii culturali de aici le folosesc tot mai intens pentru lărgirea orizontului cultural-științific al co- lectivștilor din Dobreni.

Cu brigada științifică din Segarcea, regiunea Oltenia, la căminul cultural din Gîngiova. În fotografie: se dau răspunsuri la întrebările cu caracter medical

4 SECOLE DE LA MOARTEA LUI MICHELANGELO

Michelangelo Buonarroti a fost unul dintre cei mai mari sculptori ai lumii. În cei optzeci și nouă de ani pe care i-a trăit, între 1475 și 1564, el a desfășurat o uimitoare activitate atât ca sculptor cât și ca pictor, arhitect și poet, în special la Florența și la Roma, vechile cetăți italiene, la a căror strălucire a contribuit cu prisosință.

Om viguros, de o mare putere de muncă, gânditor adânc și stăpîn pe vaste cunoștințe, Michelangelo a avut o viață zbuciumată și nu a putut înfăptui decît o parte din operele pe care le-a plănuit. Cu toată măreția gândurilor și înfăptuirilor sale, el nu a fost scutit de umilințe și nu a fost sprijinit cum se cuvenea de către papii și dregătorii care i-au comandat o seamă de lucrări. Cei șase papi sub care a slujit ca sculptor și ca pictor — „constrîns”, după cum a mărturisit el însuși — i-au amărit viața, schimbînd comenzi, punîndu-l uneori la indeletniciri care nu i se potriveau, zorîndu-l cu lucrul, după ce altele îl aminau și dezorientau.

Născut în 1475, la Caprese (Toscana), Michelangelo a simțit de mic chemarea către artă. Tatăl său, funcționar administrativ, cu o situație modestă, s-a opus la început ca fiul să îmbrățișeze profesiunea de artist, dar în cele din urmă i-a încuviințat să facă ucenicia la un mare pictor din Florența, Ghirlandaio. Văzînd talentul copilăndului de treisprezece ani, maestrul nu a cerut plată pentru învățătură, ci dimpotrivă i-a plătit ucenicului o sumă de bani. Peste un

an, în 1489, a început să învețe sculptura cu un discipol al sculptorului Donatello. A găsit încurajarea unui priceput susținător al artelor și științei, Lorenzo Magnificul, conducătorul Florenței, dar după moartea acestuia soarta i s-a schimbat. Și la Florența, și la Roma, el a avut conflicte cu conducătorii laici și religioși, s-a răzvrătit împotriva unora dintre ei și a trebuit să fugă din aceste cetăți, unde nu a revenit decît mult mai tîrziu.

Cele mai însemnate lucrări de sculptură ale lui Michelangelo încep cu statuia lui David, o întrupare a eroismului tinereții, făcută la vîrsta de douăzeci și șase de ani și aflată la Florența. O comisie alcătuită din Da Vinci, Perugino și Botticelli a ales locul unde să fie așezată. Tot la Florența, a creat mai tîrziu un ansamblu de mari sculpturi în capela familiei Medici. A făcut acolo statuia lui Lorenzo de Medici, întrupînd pe omul gânditor și cea a lui Giuliano de Medici, înfățișîndu-l ca om de acțiune. Alte statui de bărbați și femei simbolizau noaptea și ziua, asfințitul și aurora, fiind culcate la picioarele celor două personaje istorice. Pentru ansamblul de statui destinat mausoleului papei Iuliu II (la Roma) a făcut uriașa statuie a lui Moise, și o serie de sclavi, prin care sculptorul simboliza dorința de descătușare a omului din beznă și nedreptate.

Ca pictor el a lăsat capodoperele murale din Capela Sixtină de la Vatican. A lucrat patru ani la pictarea plafonului cu diferite personaje din legendele biblice (1508—1512), iar pe un mare perete a pictat, tot în frescă, compoziția „Judecata de apoi”. A lucrat opt ani (1534—1542) la aceasta.

În ultima parte a vieții, s-a manifestat mai ales ca arhitect, la Roma. Construcția Capitoliului, curtea interioară a palatului Farneze și mai ales cupola măiestrită a bisericii Sf. Petru

Adam (detaliu) — Frescă din Capela Sixtină

Sclav încătușat →

sînt creațiile sale. Cupola se construia după planurile sale, cînd el a murit la 18 februarie 1564. Corpul său a fost adus de la Roma la Florența, cetatea sa natală. Spre a nu-i supăra pe tiranii cetății s-a plănuit ca ceremonia funerară să se facă oarecum în taină. Totuși la funeraliile lui a participat o mulțime imensă, populația și cărturarii Florenței, care se mîndreau cu geniul și creațiile „divinului” Michelangelo Buonarroti.

Sculpturile și picturile monumentale ale lui Michelangelo se remarcă prin forța și dramatismul cu care a înfățișat pe oameni, în acea perioadă a Renașterii — caracterizată de Engels drept „cea mai mare răsturnare progresistă din cîte cunoscuse omenirea pînă atunci”. El a preamărit prin figuri viguroase, neliniștite, cu tensiune lăuntrică, cu mare forță de gîndire și acțiune pe oamenii vremii sale, chiar și cînd, aparent, întrupau personaje biblice. Față de statuile antice de la care s-a inspirat, statuile sale exprimă mai mult tumult, încordare, mișcare — mai multă energie și monumentalitate — tocmai pentru că în eroii săi el oglindea pe contemporanii săi, pe exponenții umanismului care prețuiau omul și viața, cu puterea lor de a cunoaște și de a crea.

Michelangelo este unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai umanismului din Renaștere, iar opera sa rămîne nepieritoare, datorită măiestriei cu care a înfățișat virtuțile omului, năzuința lui spre progres

David (detaliu)

● Problema cipriotă a intrat într-o nouă fază: Consiliul de Securitate al O.N.U., la cererea Marii Britanii, examinează situația din insulă. Într-o cuvîntare radio-difuzată, președintele Makarios a arătat printre altele că cipriotii sînt hotărîți să nu cedeze în fața amenințărilor și presiunilor, că ei sînt ferm hotărîți să lupte pentru drepturile lor legitime.

● Un cunoscut ziar japonez a relatat că guvernul Japoniei a hotărît să prelungească tratatul comercial încheiat cu Cuba în anul 1960.

● Adoptarea recentă, de către Camera Reprezentanților a S.U.A., a proiectului de lege privind drepturile civile, reprezintă un succes al mișcării împotriva discriminării rasiale în S.U.A. Sub presiunea acestei mișcări în proiectul de lege au fost incluse o seamă de prevederi, necuprinse în forma inițială, cum ar fi încetarea discriminărilor în ce privește angajările în slujbe și altele. Legea urmează acum să fie discutată în Senat.

Martin Luther King, lider al populației de culoare din S.U.A., a declarat că în cazul blocării legii în Senat va fi necesară, probabil, organizarea unui nou marș asupra Washingtonului.

● Protestul tărânimii japoneze împotriva extinderii bazelor militare prin restringerea pămînturilor arabile, ia amploare. În prefectura Ishikawa a avut loc la 17 februarie o demonstrație a tărânilor care au cerut autorităților să renunțe la intenția de a extinde baza militară aeriană Komașu.

● În orașul vest-german Gelsenkirchen, unul din centrele industriale importante ale Ruhrului, a avut loc un mare miting al adversarilor armelor atomice, prin care s-a deschis campania marșurilor de primăvară împotriva înarmărilor atomice.

● La Paris a avut loc semnarea unui acord comercial între R. P. Romîni și R. F. Camerun.

Republica Federală Camerun, constituită la 1 octombrie 1961, este situată în Africa de sud. Are o suprafață de 474 945 km² și o populație de 4 097 000 (1960). Capitala Camerunului este Yaoundé.

● Vicepreședintele statului Panama, Jose Domínguez Bazan, la o întîlnire avută cu președintele Salvadorului, a declarat că țara sa insistă asupra revizuirii actualului tratat privind zona Canalului.

● Printre cele 27 de state care au fost desemnate recent pentru a face parte din Comisia specială a O.N.U. însărcinată cu elaborarea principiilor de drept internațional referitoare la relațiile prietenești și de cooperare între state, se numără și R. P. Romîni.

● La Frankfurt pe Main s-a deschis tradiționalul Tîrg internațional de bunuri de consum, la care participă cu o expoziție și țara noastră. Oficialitățile care au vizitat expoziția romînească s-au interesat de aproape de mărfurile expuse și de posibilitățile noastre de export, făcînd aprecieri elogioase asupra exponatelor și a modului de prezentare a acestora.

● În provincia congoleză Kwilu detașamentele de partizani continuă să acționeze și să dețină controlul în diverse puncte. După relatările agenției France Presse, aceste puncte sînt: drumul dintre capitala provinciei, Kikwit, și Idiofa, precum și drumul ce leagă Kikwit de localitatea Gungu.

● Președintele Republicii Populare Zanzibar și Pemba, Abeid Karume, a cerut miercuri înaltului comisar al Marii Britanii în Zanzibar, Timothy Crosthwait, să părăsească țara în termen de 24 de ore, întrucît pînă în prezent guvernul englez nu a recunoscut noul guvern al Zanzibarului. O cerere similară a fost prezentată și însărcinatului cu afaceri al Statelor Unite în Zanzibar, Donald Petersen.

● În noaptea de 17 spre 18 februarie, în Republica Gabon a avut loc o lovitură de stat militară. Cînd Comitetul revoluționar care preluase puterea în Gabon după lovitură de stat părea să-și fi consolidat poziția, trupe franceze de la bazele situate în unele state africane, foste colonii ale Franței, au debarcat în această țară.

După cum relatează agenția Associated Press, Comandamentul francez l-a reinstalat în funcția de președinte pe Leon Mba, înlăturat de la putere de lovitură de stat militară.

La un miting din localitatea Montpellier, 60 000 de țărani au protestat împotriva politicii agrare a guvernului francez

RENTABILIZARE - DAR ÎN FOLOSUL CUI?

În ultima vreme în Franța se vorbește mult despre rentabilizarea agriculturii. O tendință, desigur, legitimă. Dar o seamă de calcule arată că majoritatea tărânimii nu reușește totuși să-și rentabilizeze gospodăria. În prezent, de pildă, arată ziarul francez „La Terre”, față de prețurile din anul 1933, costul furajelor, raportat la costul laptelui, a crescut în proporție de sută la sută. Conform dării de seamă anuală a trustului „Genvrain” care se ocupă cu colectarea și prelucrarea laptelui, se vede clar cine ia „smîntina”. Trustul a obținut în 1963 un beneficiu net de 319 milioane franci vechi față de 272 milioane în 1962.

Îmbogățirea trusturilor și a marilor proprietari, pe de o parte, și ruina marilor proprietari de mici agricultori, pe de altă parte, este un proces caracteristic orînduirii capitaliste.

În Franța au fost votate în ultimul timp o seamă de legi, motivate prin necesitatea de a rentabiliza agricultura, dar care în fond urmăresc să accelereze procesul de ruinare a micilor proprietari. La un miting al tărânilor ținut de curînd la Tours, unul dintre

vorbitori a arătat că descreșterea continuă a veniturilor tărânimii a dus în 8 ani la ruina și exodul a 1 300 000 de țărani și că în viitorii doi ani încă un milion de agricultori vor împărtași aceeași soartă. Dacă s-ar urmări într-adevăr rentabilizarea agriculturii atunci tocmai micile gospodării care nu dispun de mijloace pentru a putea fi rentabile s-ar conveni să fie ajutate. Acest lucru nu se întîmplă însă. Conform unei legi votate în 1963 se fixează pentru fiecare regiune o suprafață minimă, sub care gospodăria se declară nerentabilă. Numai acele gospodării care ating sau depășesc acest minimum se pot bucura de diverse credite agricole și alte avantaje. Suprafața minimă însă a fost astfel fixată încît gospodăriile mici și mijlocii să fie de la bun început excluse de la avantajele „rentabilizării”. Chiaburii, moșierii, marii proprietari pot astfel, cu creditele obținute, să-și mărească și mai mult proprietățile, să folosească îngrășăminte, mașini agricole. Cînd se întîlnesc pe piață doi producători, tot cel avut este cel favorizat. Lui îi dă mîna să vîndă produsele mai ieftin, în timp ce cel sărac, după vînzarea produselor sale se vede și mai sărac.

zarea produselor sale se vede și mai sărac.

Întocmind legile care lipsesc micile gospodării de avantajele sociale, fiscale și economice rezervate numai marilor proprietari, s-a prevăzut că mulți țărani se vor ruina, că ei vor trebui să-și vîndă pămîntul. Pentru a achiziționa pămînturile acestora a fost creată o așa-numită „Societate de amenajare funciară și de stabilizare rurală”, însărcinată să revîndă pămînturile cumpărate agricultorilor „care dispun de mijloace financiare indispensabile”. În mod teoretic se încearcă să se susțină că țărani săraci ar fi favorizați cînd e vorba de revînzarea pămînturilor. În mod practic însă lucrurile se întîmplă altfel. Fiindcă aceeași lege care refuză să acorde credite micilor gospodării prevede că pentru achiziționarea de noi terenuri se pot acorda credite pînă la 12 milioane franci vechi dacă cel ce beneficiază de un asemenea credit dispune de o proprietate valorind între 18 și 24 milioane. În sfîrșit, organizația însărcinată cu achiziționarea și revînzarea pămînturilor este condusă de o administrație în sinul căreia cei doi comisari guvernamentali au dreptul de „veto”, adică se pot opune oricărei tranzacții, pot favoriza pe cine vor. În felul acesta nu este de mirare că domnul Giscard d'Estaing, ministru de finanțe, și-a însușit în condiții avantajoase șase proprietăți mari, că moșierii germani continuă să se stabilească în masă în Franța, cumpărînd proprietăți aici.

După cum se vede, îngrijorarea tărânimii franceze privind prezentul și viitorul ei este îndreptățită. Începînd din prima lună a anului 1964, mitingurile și manifestațiile tărânești s-au ținut lanț. La Mans, Angers, Tours, Grenoble, Bordeaux, în regiunea Loire și Haute-Garonne, zeci de mii de țărani au cerut abolirea legilor potrivnice gospodăriilor mici și mijlocii, rentabilizarea reală a agriculturii prin sprijinirea maselor mari de țărani și nu a unei pături mici, avute.

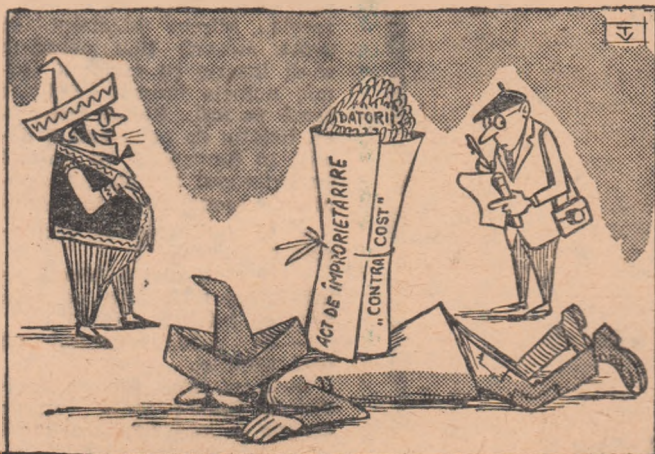
Notă politică

REFORMĂ AGRARĂ ?

Guvernul Venezuelei au găsit modalitatea de a „înfăptui” reforma agrară fără a o înfăptui de fapt. Cum ar spune Caragiale, ori să se schimbe situația în care 72 la sută din tărânimă este cu totul lipsită de pămînt, dar atunci să nu se modifice nimic în situația marilor latifundiari, ori să se modifice, dar atunci să nu se schimbe nimic în situația tărânilor...

Cercetînd îndeaproape proiectele de reformă agrară, se vede clar că ele sînt pătrunse de grijă pentru soarta moșierilor. Încă la Conferința de la Punta del Este, care a aprobat așa-numita „Alianță pentru progres”, șeful delegației americane, Dillon, a ridicat în slăvi tocmai „reforma agrară” ce se efectuează în Venezuela, deoarece: „Legislația adoptată de Congresul venezuelean salvează de expropriere o mare parte din pămîntul efectiv cultivat și prevede în primul rînd colonizarea pămînturilor aparținînd statului... și pentru că „Legea nu lezează drepturile de proprietate și orînduielele juridice existente”...

Dar de unde are statul venezuelean pămînt? Tot de la moșieri. Statul cumpără de la latifundiari pămînturile sterpe, degradate, care nu mai sînt bune de nimic, din care țărani sînt împrorietăriți... contra cost.

Și să mai spună cineva că latifundiarul nu urmăresc ca țărani să ajungă... la pămînt!

Desen de V. TIMOC

E MARTIN

Cu zîmbetul pe buze

PANOU DE ONOARE

Ion Antal, responsabilul librăriei din Șimleul Silvaniei, a depășit cu mult planul de vânzare a cărților pe luna februarie.

Către rafturi se tot suie
Scoate cărți... le dă... explică...
Toți sînt mulțumiți. El nu e:
„Are bai“... că-i luna mică!

E. NECIULESCU

Alături de cărți mai noi, foarte cerut a fost la sate și romanul „Setea“.

Peste tot și pe-ndelete
„Setea“ s-a citit cu sete.

Căminele culturale din satele regiunii Cluj au organizat șezători pe tema „Cartea care mi-a plăcut“.

Tema asta, vreau să știți
C-a plăcut sătenilor:
S-au recunoscut ușor
În eroii îndrăgiți.

N VLAHU

Căzuse vâlul nopții peste toate,
Și-n somn, un vis ușor m-a legănat:
Părea că la bibliotecă, prin sate
Ținut-au cărțile un mare sfat...

— Eu voi porni cu bibliotecara,
Spunea un tom cu scoarțe vișinii,
La fermă, unde cînd coboară seara,
Așteaptă toți nectar de poezii...

— De-i vorba de nectar (cîntînd să placă,
O altă carte-atunci a glăsuțit),
Pe mine mă va duce la prisacă
Să dau noi sfaturi pentru-albinărit...

— Te-nșeli! Intră pe dată-n vorbă
Un alt volum, cît trei de dolofan.
Pe mine m-o purta mai mult în torbă
Căci eu sînt „fluviu“ și-s roman!

Și alte cărți săriră deodată
Să spună unde miine vor porni,
Iar una dintre ele, enervată,
Către vecina-i chiar se infoi!

Aceasta, (mică numai cît țigara)
I-a ripostat pe-un ton mai dur ceva;
Noroc că a intrat bibliotecara,
Că altfel cine știe ce ieșea!...

— Nu-i pricină ea voi să fiți certate,
Le-a spus cu glasul cald și tineresc.
Noi vom pleca în drumuție toate
Acolo unde oamenii muncesc...

★

A doua zi, gazeta cînd mi-aduse
Noi vești și despre Luna cărții-n sat,
Înțelesei că totul, totul fuse,
Cum să vă spun... un vis adevărat!

ȘTEFAN TITA

ANTICARIAT ÎN SAT

Fără voie am aflat
Că-n comuna Epurești
(Regiunea București)
E un... anticariat.

Ca în orice prăvălie
Serioasă, de-acest soi,
Nu prea sînt volume noi
Însă vechi găsești o mie.

Și în anticul decor,
Suportîndu-și greu aleanul
Că nu-ndeplinește planul,
Stă „de lemn“ un vinzător.

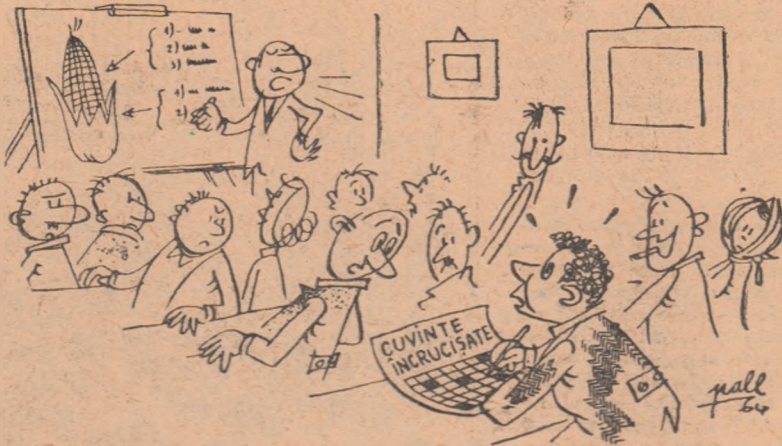
Cînd și cînd, cite-o figură
De copil, din intîmplare,
La tejghea rizînd apare
Ca să ia o vechitură.

Astfel, zilele se scurg
Într-o liniște deplină
Ca o apă cristalină
Învelită în amurg

Poate mă-ntrebați: — Cum, frate,
Anticariat să fie?
— Nu! E doar o librărie
Fără pic de-activitate!

STELIAN FILIP

La cercul „cultura plantelor de cîmp“ de la G.A.C. Maluri, raionul Focșani, unii cursanți vin ca simpli spectatori, fără caiete, cărți și creioane.

Lectorul: — Bravo, Ioane! Văd că azi îți iei și tu notițe...

Desen de T. PALL

Renovare

Corespondentul nostru Vasile Petean din comuna Jucu, regiunea Cluj, ne scrie despre cîteva interesante „inovații“ ale unor meșteri de la Întreprinderea de gospodărire orășenească Gherla. Aceste „inovații“ au fost aplicate de meșterii cu pricina la renovarea dispensarului din Jucu, treabă pentru care sfatul popular al amintitei comune a alocat frumoasa sumă de 50 000 lei.

Înainte de a vă prezenta „inovațiile“, amintim că lucrările de renovare încep de regulă cu... stricarea vechii clădiri: se sparg ziduri, se desfac dușumele, se răzuiesc tapete etc. Meșterii de la I.G.O. Gherla (cu care s-a încheiat contractul de executare a lucrărilor) au trecut cu bine acest hop, luînd nota 10 la „stricat“.

Mai greu a fost la „renovat“. Aici și-au pus la bătaie toată priceperea, aplicînd cele cîteva „inovații“ cărora li s-a dus buhul.

Meșterii noștri s-au gîndit că un tavan alb și perfect neted este tot atît de trist ca, de pildă, un deșert sau o cîmpie sărătu-roasă. De aceea, au găsit o soluție nouă: tavanul cabinetului de urgență l-au „renovat“ sub forma unor măiestrite onduleuri! Noul tavan seamănă atît de bine cu... valurile de pe Someș, încît, văzîndu-l, îți vine a doini cam așa:

„Foaie verde, fir mărar,
Someșule, riu hoinar,
De ce zburzi prin dispensar
Și de nimeni n-ai habar?“...

Tot pentru evitarea monotonei, pereții n-au mai fost vopsiți după rețete șablon. S-a folosit o vopsea specială care („pe ici pe colo, prin părțile esențiale“) a crăpat și s-a cojit repede, luînd aspectul frunzișului pălit de brumele toamnei, încît abia te poți stăpîni să nu începi a-i zice de jale, pe melodia: „Codrule, codrule! De ce plîngi, draguțule“...

Încîntați de aceste efecte neașteptate, meșterii au uitat că la maternitate au pus numai cinci rînduri de parchet și că au lăsat un W.C. fără ușă și fără acoperiș. Ei s-au străduit în schimb să toarne cimentul pe trotuar după o formulă originală (al cărei secret încă nu l-am putut afla). Și au reușit: cimentul a înghețat și se sfarmă!

Probabil că numărul acestor isprăvi ar fi crescut dacă nu le-ar fi curmat șirul însăși I.G.O. Gherla, care a suspendat lucrările.

Colectivității din Jucu se întrebă acum cînd vor fi reluate lucrările de renovare și, mai ales, cum? Sătu de „inovații“ păguboase, ei vor ca stilul de muncă al meșterilor trimiși de I.G.O. Gherla să fie grăbnic... renovat.

NICOLAE CULCEA

ÎN PATRU RÎNDURI

Inginerul agronom Gh. Drăgan conduce cu pricepere cercul de cultura plantelor la G.A.C. Cacameanca, raionul Călărași.

Și-a-nțeles deplin menirea
Și puțini sînt să-l întreacă:
Fiind om în toată firea,
El cu... cercul nu se joacă!

Mecanizatorul Traian Soare lucrează de zece ani la S.M.T. Tărtășești de Jos.

De zece ani în stațiune
Lucrează în continuare,
Deci pe tarlale, cum s-ar spune,
Chiar dacă plouă, este... Soare.

V. D. POPA

Colectivistului fruntaș Beiu Iancu din comuna dobrogeană Cobadin.

După camionul plin
Încărcat cu toate cele,
Ne-am convins azi pe deplin
Cum că duce zile... grele!

TITI GHEORGHIU

Beția vitezei

Fără cuvinte

Desen de

SIMION ALEXANDRESCU

Din carnetul șoferului Tilică

DOUĂ COMPORTĂRI...

Cu familia lui nea Ion Eftimie am făcut cunoștință într-o zi la căminul cultural. Tatăl, mama și cei trei copilași veniseră foarte din timp să vadă un film. Sosind prea devreme, cei trei copii, o fetiță de cinci ani, un băiețel de șapte și altul de nouă anișori, porniră o adevărată goană prin sala de spectacole... Mircea (băiețelul de șapte anișori) ținu neapărat să-și înscrie cu creionul chimic numele (numai cu litere mari) pe ușă... Ștefan (cel mare, băiatul de nouă ani) îl depășii în fantezie și își sculptă cu briceagul inițialele pe podiumul scenei... Am îndrăznit:

— Ei, pușorule, ce faci acolo cu cuțitașul?

— N-aveți nici o teamă — mă liniști tatăl. Nu se taie. Știți ce inteligent este?...

— Se vede, constatai nu fără răutate.

În acest timp, Mircea, invidios că numai Ștefan atrage atenția asupra lui, a aruncat în fratele său cu căciula. În-

tre cei doi a pornit o adevărată bătălie cu căciuli și cu ce le mai cădea în mină. Părinții îi încurajau:

— Bravo, Mircea! Nu te lăsa, Ștefane!

Lupta s-a terminat cu o căciulă lipsă (a tatălui) și cu un geam spart (al căminului). Mama ne liniști:

— Se va lipi cu „carton“ geamul! Cartonul e mult mai trainic decît hîrtia...

Dar amîndoi copiii s-au împăcat și și-au încercat aptitudinile sportive aruncînd cu briceagul în lemnul ușii. Mama îi preveni grijulie:

— Fiți atenți, copii, să nu stricați briceagul!

Singura pe care o pierdusem din vedere era micuța Mărioara.

— Știți ce fetiță cuminte e! Dar unde-o fi? se întrebă mama fericită.

O găsirăm lîngă televizor.

Tata ne spuse:

— Priviți, o să ajungă îngineriță!

În acest timp, viitoarea in-

gineriță era foarte preocupată să schimbe butoanele de la radio cu cele de la televizor, lucru care-i izbutise doar pe jumătate, adică scosese butoanele nereușind încă să le monteze unele în locul altora...

— S-a stricat televizorul! constatal supărat.

Mama mă calmă:

— Aș! Doar puțin!...

Un fapt m-a impresionat deosebit. Cînd au ajuns acasă, cei doi părinți le-au spus copiilor:

— Arătați-ne picioarele să vedem dacă v-ați curățat bine! Și terminați cu jocul, aici nu sînteți la căminul cultural! Gata!

Ce poftă aș fi avut în acele clipe să le sparg măcar un bec, să le azvîrl cu un buzdugan în ușă, să dau un șut în radio, să-l fac să priceapă că față de bunurile de la căminul cultural trebuie să avem aceeași grijă ca și de bunul propriu, de acasă!

TILICĂ

pt. conf. N. TĂUTU